

ANNA E. COLLINS

Vrij uitzicht

Een heerlijke romcom
over een gebroken hart,
zoete wraak, en een
onverwachte uitkomst...

ROMAN

Anna E. Collins

Vrij uitzicht

De Fontein

I

Mijn witte jurk sleept achter me aan wanneer we door de smalle opening naar de plek lopen waar de anderen staan te wachten. De zware stof ritselt over de grond, en er blijven een paar bladeren haken achter de zoom, maar ik sla er geen acht op en concentreer me op wat er komen gaat. Alle ogen zijn op mij gericht.

‘Weet je het zeker?’ vraagt mijn nichtje Mia naast me. Mijn handlanger.

Ik kijk haar kant op. Ik ben zenuwachtig maar wil dat niet zijn, en de ingehouden opwinding die ik op haar gezicht zie stelt me gerust. Dit is de juiste keus.

‘Honderd procent zeker,’ zeg ik.

Ze glimlacht en knijpt even in mijn hand. ‘Je zult het geweldig doen, dat weet ik zeker.’ Ze laat me los en stapt weg om met een knipoog haar positie in te nemen. ‘Ik zie je aan de overkant.’

Dan begint het.

Ik sprint ervandoor. Het paintball-speelveld is minstens een voetbalveld groot en ligt bezaaid met stalen vaten, kratten en zandzakken. Een paar grotere bouwsels in het midden lijken samen op een stadje uit het Wilde Westen, compleet met veranda’s en het uithangbord van een saloon. De jongens met wie Mia en ik een team vormen lopen de ene kant op, terwijl zij en ik op de bomen langs de zijkanten afstevenen. De grote dennen torenen stoïcijns boven het gevecht uit, en ik kies een van de dikste stammen om als eerste dekking achter te zoeken.

‘Is iedereen de andere kant op gegaan?’ roep ik naar Mia, maar ik krijg geen antwoord. Was ze niet achter me?

Ik tuur om de boomstam heen en zie enkel een plukje van haar vlecht onder haar helm, want ze duikt twintig meter voor me bij een boomstam weg.

‘Doe niet zo kinderachtig, Porter,’ zeg ik streng tegen mezelf voordat ik haar volg. Het spel duurt een halfuur, en het team met de meeste treffers wint, dus ze heeft het goed begrepen: het is tijd om ertegenaan te gaan.

Zo snel als mijn rokken het toelaten draaf ik met mijn paintballgeweer in de aanslag in de richting van de snelle kletsen en knallen van de actieve strijd. Het personeel heeft tegen me gezegd dat ik in mijn trouwjurk in het nadeel zou zijn, en daar hebben ze gelijk in. Maar ik ben hier ook niet gekomen met de verwachting dat ik in maagdelijk wit zou vertrekken.

Ik heb amper mijn vinger om de trekker gelegd of twee schoten raken me recht tegen mijn borst, en een groene vlek verspreidt zich over mijn jurk. Het doet minder pijn dan ik had verwacht, maar toch blijf ik te lang stilstaan, en een volgende kogel vindt makkelijk mijn schouder. Blauwe verf druipt van het witte kant van mijn mouw.

O ja? Gaan we het zo spelen?

Iets wat op joligheid lijkt borrelt op in mijn borst, en ik laat een luid giechellachje horen. *Oké dan.* Ik zet mijn geweer tegen mijn schouder en richt het op de dader, een of andere knul die bijna een halve meter kleiner is dan ik. Eén, twee, drie verflodders raken zijn buik.

‘*Yes!*’ schreeuw ik, terwijl hij ervandoor gaat. Adrenaline giert door mijn armen.

‘Hierheen, Dani!’ Vanuit de dekking van een nepgebouw rent Mia schuin achter me naar een stapel dozen. ‘Ik bescherm je wel.’

Ja, vast. Ze ziet er nu al uit alsof ze met een regenboog heeft geworsteld.

Ik overweeg de andere kant op te rennen, naar een hoopje hooibalen, maar Mia klinkt steeds wanhopiger. Ik trek mijn rokken op en doe mijn best mezelf klein te maken, voordat ik naast haar spring om mezelf in veiligheid te brengen.

Met mijn rug tegen de dozen gluur ik om de hoek. ‘Het zijn er twee,’ zeg ik, nog steeds hijgend. ‘Ik tel af.’ Op mijn vingers tel ik tot drie, en dan springen we tevoorschijn, met onze ge-

weren gericht op tegenstanders die ons niet zien aankomen. Ik ben een wraakzuchtige engel, zwevend door de lucht – dat beeld ik me althans in, totdat ik met een teen achter de zoom van mijn jurk blijf haken, struikel en een mondvol vuil stro binnenkrijg.

‘Pak aan!’ schreeuwt Mia van een afstandje, en een nieuwe ronde schoten giert door de lucht.

‘Wat krijgen we nou?’ schreeuwt een diepe stem.

Een andere stem: ‘We zitten verdomme in hetzelfde team.’

Ik til mijn gezicht van de grond. Mia loopt achteruit naar me toe, achternagezeten door onze vermeende vijand, die inderdaad dezelfde afgetrapte Timberlands draagt die ik eerder aan de voeten van een van onze teamgenoten heb gezien. Ik kan wel zeggen dat ze net zo enthousiast zijn om met ons in een team te zitten als mijn smaakpapillen zijn over het stro. Ik spuug het paardenvoer uit en duw mezelf overeind.

‘We hadden nooit met die twee in een team moeten gaan,’ klaagt de eerste man. ‘Die wil gewoon geraakt worden, en deze...’ Hij gebaart naar Mia.

Ze ademt uit alsof hij haar een stomp heeft verkocht.

‘Wat?’ zeg ik, en ik ga tussen hem en mijn nichtje in staan. ‘Deze, wat?’

‘Gast, kom op,’ zegt de tweede vent. ‘Laten we gewoon spelen.’

‘Nou ja, ze is niet echt behendig, hè?’ sneert vent nummer één.

‘Ha, dat is grappig.’ Ik knik een paar keer en richt mijn geweer op hem. ‘Wat denk jij, Mia?’

Ze duikt naast me op. ‘Volgens mij krijgt iemand zo de volle laag.’

Achter zijn beschermbril schieten zijn wenkbrauwen omhoog; meer kan hij niet doen voordat we schieten. En nog eens schieten.

Wie heeft er nou een team nodig? De aanblik van die kerels die wegrennen is het verliezen meer dan waard.

Voor we het weten is de wedstrijd voorbij, en Mia en ik hobbelen terug naar de poort van het speelveld. De kinderen

hebben ons in de laatste minuten in een hinderlaag gelokt, en ik ben nog steeds high van de aanval, van het vechten tegen de vluchtreactie en het aanvaarden van mijn kleurrijke nederlaag. Uiteindelijk gooide ik mijn handen in de lucht en draaide ik om mijn as, terwijl verf tegen me aan spatte, elke treffer de zoveelste glorieuze nagel aan de doodskest van 'Dani en Sam'.

'Ik denk niet dat het een goed idee was om op ons eigen team te schieten. Zag je ze kijken?' vroeg Mia, doelend op onze teamgenoten die stonden te lachen toen de kinderen de ene ronde na de andere op ons afvuurden.

'Kijken? Ik weet zeker dat ze meededen. Ach ja, winnen was ook niet ons doel.'

Mia scheurt de klittenbandsluiting waarmee haar harnas bijeen wordt gehouden open en ademt uit. 'Behendig, mijn reet. Het is niet mijn schuld dat ze hier geen passende uitrusting hebben voor mensen als ik, met wat meer natuurlijke vulling. Ik zou hem wel eens bij mijn yogales willen zien. Hij zou het nog geen minuut volhouden.'

'Dat zou een grappig gezicht zijn,' beaam ik.

Eenmaal binnen bekijk ik hoe mijn jurk eraan toe is en bewonder ik de kleuren die over de stof sijpelen. 'Ik vind het een duidelijke verbetering.'

Mia knikt, maar nu onze taak is volbracht, weet ze niet snel genoeg het medelijden in haar ogen te verhullen.

'Kom, dan gaan we iets drinken,' haast ik me eraan toe te voegen, voordat ze haar gevoelens onder woorden kan brengen. Ik trek haar aan haar elleboog mee.

In de bar midden in het recreatiecentrum is het druk, ook al is de middag nog niet helemaal overgegaan in de zaterdagavond. Gelukkig voor ons heb ik mijn geruïneerde bruidsjurk nog aan, en bij mijn macabere aanblik maken de mensen plaats voor ons. Ik doe alsof ik de blikken en het gefluister niet opmerk, en al snel hebben we een plek aan de bar, evenals twee margarita's met een shot tequila eraast.

Ik trek de scrunchie van mijn paardenstaart en schud mijn golvende haar los. Blauw-gele strepen sieren nu de lange, kas-

tanjekleurige lokken. ‘Op niet trouwen,’ zeg ik, en ik hef mijn borrelglas.

Mia aarzelt. ‘Dani...’

‘Nee.’ Ik duw haar de borrel in haar hand. ‘Een toast.’

‘Goed dan.’ Ze lacht. ‘Op het ruïneren van jurken. Het was best leuk.’

‘Dat was het zeker.’ Ik gooi de tequila achterover en geniet van het brandende gevoel in mijn keel, waarna ik ook mijn glas margarita hef. ‘Op geen mannen meer. Nooit meer!’

Mia knijpt haar ogen half dicht. ‘Nooit meer?’

‘Nee. Wie heeft ze nou nodig?’

‘Nou, ik bedoel... ik... een beetje. Voor bepaalde dingen.’

‘Kom op.’ Ik zet mijn glas neer. ‘Je doet het nog steeds niet goed. Op dit moment haten we mannen.’

‘Oké.’ Ze heft haar glas en houdt het even stil. ‘Op lullen, de enige goede mannendelen.’

Ik spuug bijna mijn drankje uit, maar ik moet zeggen: het is een prima toast.

Nadat onze gevulde nacho’s zijn gearriveerd maak ik een selfie van ons. ‘Denk je dat ik die naar Sam moet sturen?’

‘Tuurlijk.’ Aangeschoten heeft Mia een stuk meer lef dan de nuchtere versie. ‘Wrijf het er gerust in. Ik heb hem altijd een sukkel gevonden.’ Ze slurpt het laatste restje van haar margarita met een rietje op en buigt zich naar voren om de barman te wenken.

Ik word overspoeld door een golf van genegenheid. Toen ik een jaar geleden vanuit Idaho naar de regio Seattle verhuisde, was Mia naast Sam de enige die ik hier kende. Ik moet toegeven dat ik niet van plan was na tien jaar weer bevriend met haar te raken – in mijn herinnering was ze een vreselijk rechtlijnig jonger nichtje (nou ja, twee jaar jonger) dat er in onze geboorteplaats om bekendstond dat ze in de lente een keer het snoepen had opgegeven voor de vasten en dat tien jaar had volgehouden. Niet bepaald mijn ding. Ik had er vooral mee ingestemd contact te zoeken omdat het voelde als iets wat je als familie doet, maar ik had niet verwacht dat ze was uitgroeid tot een coole meid,

die ik nu beschouw als mijn beste vriendin.

‘Wat?’ Ze staart me aan. Onderzoekend.

‘Niets.’

‘Huil je?’ Ze steekt haar hand uit, maar houdt hem net naast mijn wang stil.

‘Wat? Nee.’ Ik draai me weg. Verdomde tequila. Die heeft altijd dit effect.

‘Oké, we hebben meer drank nodig. Heb je hem verstuurd?’

‘Wat verstuurd?’

‘De selfie, slimpie.’

‘Dat was een grapje.’ Niet dat Sam geen foto van mij in deze jurk heeft verdiend, vooral omdat hij niet eens de moeite heeft genomen zijn goede vriend de Instagramfoto te laten verwijderen die het einde van onze relatie betekende. De foto met háár erop.

‘Nog een rondje van hetzelfde?’ De barman glimlacht naar Mia en werpt een blik op mij. Nou ja, niet op mij, maar op mijn verpeste outfit. Hij ziet er jonger uit dan wij, schattig, met een modieus warrige krullenbol waarvan een lok over zijn voorhoofd valt.

Ik weet dat hij het dolgraag wil vragen.

‘Ik zou vandaag gaan trouwen,’ zeg ik schouderophalend. ‘En toen ging het mis.’

Zijn glimlach verstrakt, en Mia plaatst de bestelling.

Het geroezemoes om ons heen zwelt aan en neemt af met het komen en gaan van mensen, en ik voel me als een doorgeprikte ballon die langzaam leegloopt. Sinds vanochtend word ik gedreven door koppigheid en adrenaline, maar nu zit het lijfje van deze jurk te strak en zijn de met verf besmeurde mouwen te zwaar. Daar komt nog bij dat we problemen krijgen als ik niet snel ga plassen. ‘Ik ga naar de...’ Ik wijs met mijn duim in de richting van de toiletten.

‘Gaat het?’ Mia pakt me bij een arm wanneer ik opsta.

Nee, het gaat niet. Ik hoor hier niet te zijn, dronken in een bar, ingesnoerd in deze besmeurde jurk. Op dit moment zou deze jurk een witte droom moeten zijn, wiegend op de dans-

vloer tijdens mijn trouwreceptie. We hebben nota bene lessen gevolgd. In het bijzijn van onze families zou Sam met me rondzwieren.

Ik pruil. ‘Mannen zijn sukkels.’

‘Dat blijf je maar zeggen.’ Ze geeft me een klopje op mijn arm. ‘Ga jij je ding doen, dan bestel ik een verrassingsdrankje voor je dat alles zal genezen. Geen tequila meer.’

‘Oké.’ Ik weet niet wat ik zonder haar zou moeten, en niet alleen omdat ik sinds het verbreken van mijn verloving al drieënhalve week in haar eenkamerappartement op de bank slaap. ‘Ben zo terug.’

Het kost moeite, maar ik krijg het voor elkaar mijn jurk met meerdere lagen zonder al te veel problemen het toilethokje in en uit te krijgen. Gezien het alcoholpromillage in mijn bloed is dat een hele prestatie, en misschien maakt het me een beetje overmoedig wanneer ik terugloop naar de bar. Als je zonder hulp met een prinsessenbruidsjurk aan kunt plassen, ben je zo goed als onoverwinnelijk. Ik kan alles. Ik kan de hele nacht doorfeesten. Ik kan barbezoekers als een belaagde quarterback op volle snelheid ontwijken, als een sierlijke gazelle over obstakels springen, en...

‘Aaah!’

Ik struikel weer over de rok, maar in plaats van een mondvul stro te happen word ik deze keer door een paar handen bij mijn schouders gegrepen. Ze trekken me zo snel overeind dat ik tegen de solide borst van de eigenaar vlieg.

‘Sorry, sorry,’ mompel ik, terwijl ik mijn evenwicht probeer te hervinden en mijn benen uit veel te veel tule probeer te ontwarren. ‘Die stomme jurk...’

‘Ja, het is een interessante keus,’ klinkt een lage, bekende stem.

Mijn hoofd schiet omhoog, en het zelfvertrouwen van enkele ogenblikken geleden maakt plaats voor een sterk gevoel van rampspoed.

Wyatt Montego, een van de architecten van het bouwbedrijf waar ik als interieurontwerper werk, kijkt op die minachtende manier van hem op me neer. Alsof ik stink of te dom ben om uit zijn buurt te blijven. Hij is tenslotte de kip met de gouden eieren van de grote baas, gevreesd door iedereen behalve misschien de grote baas zelf.

‘Daniëlle,’ zegt hij kortaf.

Dit is erg, heel erg.

Ik doe een stap naar achteren, weg van zijn handen op mijn schouders. ‘Het spijt me echt.’

Zijn blik schiet naar mijn jurk. In zijn ogen zie ik er vast uit als kleurrijk aangereden wild. Zal hij dit tegen me gebruiken? Me uit klantgerichte projecten zetten omdat ik onprofessioneel ben? Ik ben nog steeds bezig een naam voor mezelf te maken binnen het bedrijf en heb verhalen over hem gehoord, over hoe weinig hij toch al opheeft met onze afdeling ‘kussens opschudden’ op de vijfde verdieping. Misschien zijn het geruchten, maar tijdens mijn oriëntatierondleiding negen maanden geleden was hij ook de enige op de derde verdieping die ons niet begroette toen we langskwamen. Sindsdien heb ik mijn best gedaan hem te ontlopen, tot ik twee weken geleden naar het team in de noordvleugel werd overgeplaatst. Nu is hij bij mijn wekelijkse vergaderingen aanwezig, of ik het nou leuk vind of niet.

Te midden van mijn gepieker zie ik het: een kobaltkleurig vlekje op de mouw van zijn (ongetwijfeld) dure overhemd. Ik kan mijn blik niet afwenden.

Hij ziet het en brengt in wat aanvoelt als slow motion een hand omhoog om de verf aan te raken. ‘Themabruiloft?’ Hij bekijkt nu de verf op zijn vinger.

Een verbitterde lach ontsnapt me, en ik ga opzij om een andere klant door te laten. ‘Nee. Géén bruiloft.’

Zijn mond gaat open, maar er komt niets uit. Ik weet niet wat erger is: zijn zwijgen of het idee dat hij misschien zijn

medeleven gaat betuigen. Nu hij nog geen halve meter van me vandaan staat, is hij heel lang. Het licht boven ons werpt schaduwen onder zijn kaak, die verdwijnen in zijn kraag. Niet dat dat nieuws is. Het is een beetje zijn ding, boven mensen uittorenen. Maar ik heb zijn lippen nog nooit van zo dichtbij gezien, en ze hebben iets waardoor ik op de mijne wil bijten.

Nee. Echt niet. Ik knijp mijn ogen dicht. Verdomde drankbril. Wat doet hij hier eigenlijk? Heeft hij niet een of ander chic etentje in een steakhouse of een wijnproeverij?

‘Verspilling van een mooie jurk,’ zegt hij uiteindelijk, en hij kijkt over mijn hoofd heen.

Net als alle andere mannen hier wordt hij waarschijnlijk afgeleid door een van de vele tv-schermen die in de ruimte hangen. Dat, of hij vindt dat ik nog geen vijf seconden van zijn aandacht waard ben. Het werkt me op de zenuwen dat hij niet kan wachten om weg te komen, dat hij niets doet om het te verhullen, tot die sarcastische opmerking aan toe. Ik wilde aanbieden zijn overhemd te wassen, maar dat doe ik nu niet meer.

‘Het was het waard,’ snauw ik. ‘Het spijt me van je overhemd.’ Ik stap opzij, en op dat moment trekt er een sprankje geamuseerdheid over zijn gezicht.

Wat een eikel. Ik been door het gangpad naar Mia toe. Ze kan dat drankje maar beter klaar hebben staan, want nu heb ik nóg iets toe te voegen aan de lijst van dingen die ik moet vergeten.

Ik plof neer op mijn kruk en pak met één snelle beweging het volle martiniglas. Het is een appletini, het smerigste van alle smerige brouwsels, maar tegen deze tijd ben ik niet kieskeurig meer. Ik drink de helft op voor ik het glas weer neerzet.

Mia knikt langzaam. ‘Ik zei toch dat ik iets lekkers voor je zou bestellen.’ Ze heeft haar dikke vlecht losgemaakt en kamt met haar vingers door haar bronskleurige lokken.

Ik durf haar niet te zeggen wat ik ervan vind, dus ik glimlach en adem door mijn neus uit.

‘En?’ Ze buigt zich naar me toe. ‘Dat zag er gezellig uit. Wie is de Tom Hardy-lookalike?’

Ik verstijf. ‘Wie?’

‘Die lange knapperd die je daarnet uitgebreid betastte.’

‘Gewoon iemand van het werk. Een van de architecten. Het is die vent over wie ik je laatst vertelde dat hij niet eens de moeite nam om hallo te zeggen toen ik daar begon. En ik betastte hem niet uitgebreid. Ik struikelde en hij ving me op. Einde verhaal.’

Een ondeugende twinkeling in haar ogen, en dan: ‘Het verhaal was veel langer. De blik die hij je toewierp toen je wegliep verdient een hele epiloog.’

‘Mia...’ zeg ik op mijn meest waarschuwendende toon, voordat ik de rest van de martini achteroversla. Het kost me al mijn wilskracht niet een grimas te trekken, zo zoet is het drankje.

Ze heft haar armen ter verdediging. ‘Hij is best sexy. Dat is alles. Je hoeft me niet zo af te snauwen.’

‘Sorry, maar hij is een klootzak die iedereen ver beneden zijn stand vindt, en zelfs als hij dat niet was: ik ben klaar met mannen. Ik...’

‘Wil ze niet, heb ze niet nodig en de wereld zou beter af zijn zonder hen,’ vult Mia aan. ‘Ik weet het nog.’

‘Hij is gewoon de zoveelste pompeuze eikel die graag de lakens uitdeelt.’

‘En toch hebben we het nog steeds over hem,’ mompelt Mia terwijl ze op een nachochipje kauwt.

‘O, hou op.’ Ik geef haar een zachte stomp tegen haar schouder.

Ze giechelt. ‘Goed. Hé, Matt.’ Ze zwaait naar de barman. ‘Het glas van mijn nichtje is leeg.’

‘Matt?’ Met een opgetrokken wenkbrauw draai ik me naar haar toe.

‘Volgens mij flirt hij met me,’ zegt ze, en ze houdt een briefje met zijn telefoonnummer omhoog. ‘Je was lang op het toilet.’

Ik bestel een cosmopolitan. Het is een deugd je drankjes te spreiden, maar hier ben ik dan, bijna dertig, net weer single, zonder een plek om te wonen, in een stad waar ik één vriendin heb, terwijl ik mezelf ook nog voor gek heb gezet tegenover niet zomaar een collega, maar uitgerekend tegenover Wyatt Montego.

‘Ik moet een plan maken,’ zeg ik. ‘Weet je zeker dat ik je niet kan overtuigen met mij naar een groter appartement te verhuizen?’ Alsof ik het antwoord niet al weet. Mia woont al sinds haar studietijd in de regio Seattle, en haar ouders hebben haar geholpen een appartement te kopen. Ze is gesetteld.

Mia neemt een flinke slok van haar drankje. ‘O, ik heb een tip voor je. Matts tante heeft een kamer te huur. Een soort gastenverblijf, met een slaapkamer, badkamer en keukentje. In Bridle Trails, vlak bij de Microsoft-campus. Het kan zijn dat ik me wat van je achtergrondverhaal heb laten ontglippen...’

Was ik echt zo lang weg?

‘Wat is het addertje onder het gras?’ vraag ik. Alle andere plekken die ik heb bekeken zijn óf onbewoonbaar verklaard, óf de huur is exorbitant hoog.

Aan de andere kant van de bar komt Matt met mijn cosmo bij ons staan, en Mia schenkt hem een glimlach. ‘Er zit geen addertje onder het gras,’ zegt hij. ‘Mijn tante is superaardig. Je houdt van honden, toch?’

Honden? ‘Jawel...’

‘Natuurlijk houdt ze van honden,’ zegt Mia enthousiast, en ondertussen geeft ze me een schop tegen mijn schenen. ‘Hoezo?’

‘Omdat ze er twee heeft, en die dieren zijn haar kinderen.’

Klinkt alsof het erger zou kunnen. ‘Tuurlijk, geef me haar nummer maar.’ Krijg nou wat. Mia’s geflirt zou wel eens positief kunnen uitpakken voor ons allebei.

Hij krabbelt een paar cijfers op een plakbriefje en geeft het aan me. ‘Ze heet Iris. Doe haar de groeten van Matt.’

3

Maandagochtend ben ik vroeg aanwezig voor de werkvergadering. Wyatt zit meestal ruim voordat de kamer volstroomt op zijn plek, en nu het licht is en ik nuchter ben, ben ik ervan

Eerste druk augustus 2022

Oorspronkelijke titel *Love at First Spite*

Oorspronkelijke uitgever Graydon House, an imprint of HarperCollins Publishers, part of Harlequin Books S.A.

Copyright © 2022 by Anna E. Collins

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6095 0

ISBN e-book 978 90 261 6096 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.